

SJORS
van de Rebellenclub
Nr. 18
2 MEI 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS
CAROL VOGES

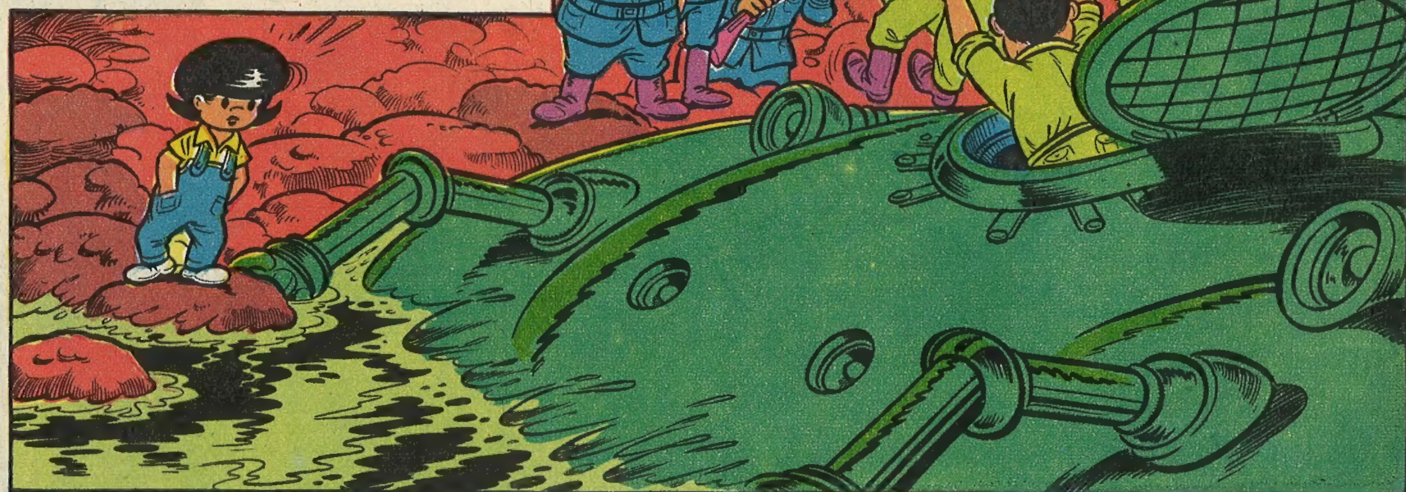

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

TOEN DE COMMISSARIS VAN DINKIE HOORDE DAT HIJ EEN BENDE SCHURKEN HAD AANGEHOUDEN, DIE ZICH OOK NOG HADDEN VASTGEVAREN OP DE KUST VAN RODIA, GAF HIJ ZIJN MANNEN BEVEL DIRECT AAN LAND TE SPRINGEN, WAT ZE MET GROTE BEHENDIGHEID DEDEN.
POLITIE

BEN BONKERT, IK BEVEEL JE MET JE MAKKERS DIT GESTOLEN VAARTUIG TE VERLATEN! JE SPEL IS UIT! STEEK JE HANDJES MAAR OMHOOG EN KOM ERUIT!

KAPITEIN, MATROOS, HEBBEN JULLIE DAT OOK GEZIEN? IK KAN MIJN OGEN HAAST NIET GELOVEN! DE HELE BENDE ZIT IN DE WONDERBOOT VAN DE PROF GEVANGEN! DAAR GA IK NAAR TOE!

KIJK EENS WAT EEN MOOI STEL BOEVEN DAAR AANKOMT! EEN PRACHTVERZAMELING ZOU IK ZO ZEGGEN!
KOMT DAT ZIEN, KOMT DAT ZIEN! EEN STEL ONGURE BOEVEN! DIE MOET IK EENS VAN DICHTBIJ BEKIJKEN!

WAAR IS BEN BONKERT? IK WIL DIE BENDELEIDER NU WELEENS ZIEN! ZO'N LELIJKE BOEF, ZOU JE HEM NIET!
??
OPA!

HIER BEN IK! MIJN SPEL IS UIT! IK GEEF ME OVER!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

NIET NAAR HEM KIJKEN, SAM, ANDERS ZIET HIJ OOK JOUW OGEN! EN GAAN JULLIE MAAR HEEL GEWOON DOOR MET PRATEN, LACHEN EN LAWAAI MAKEN. INTUSSEN GA IK EENS KIJKEN OF...

ALS IK NOG AAN DAT DOLLE FEEST IN LA GRANGE DENK...
JA, WAT HEBBEN WE DAAR EEN PLEZIER GEHAD!
HA, HA, HA!

OP ZIJN EENTJE ZOEKT OLD DEATH NAAR DE SPION.

VOOR DE MAN IETS KAN DOEN SLAAT OLD DEATH HEM NEER.

NOU, JULLIE KUNNEN WEER OPHOUDEN MET DAT ONZINNIGE GEBRUL. IK HEB DE ONVERWACHTE BEZOEKER MEEGEBRACHT.

DE GEVANGENE KOMT WEER BIJ KENNIS.
OLD DEATH!!

IK BEN IN JULLIE MACHT, MAAR IK ZAL GEEN KIK GEVEN. ZELFS NIET AAN DE MARTELPAAL!

IK BEN EEN VRIEND VAN DE ROODHUIDEN. WAAR IS WITTE BEVER, JE OPPERHOOFD? MET HOEVEEL MAN ZIJN JULLIE EN WAT DOE JE ZO VER VAN JE DORP?

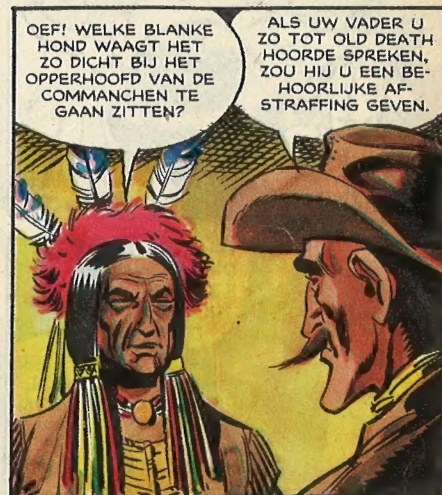

WITTE BEVER IS NIET HIER. ZIJN ZOON, GROTE BEER, VOERT HET BEVEL OVER ONS. WIJ ZIJN IN OORLOG MET DE APACHENHONDEN!!!

JIJ MOET ONS NAAR GROTE BEER BRENGEN, WANT IK WIL MET HEM PRATEN.
OLD DEATH IS BIJ DE COMMANCHEN ALTIJD WELKOM!

NA EEN TOCHT VAN EEN GOED KWARTIER...

...KOMEN ZIJ IN HET KAMP VAN DE COMMANCHEN.
BENT U ER ZEKER VAN, DAT GROTE BEER TE VERTROUWEN IS?
IK KEN ZIJN VADER HEEL GOED.

DE BEZOEKERS WORDEN VOOR GROTE BEER GELEID.

OEF! WELKE BLANKE HOND WAAGT HET ZO DICHT BIJ HET OPPERHOOFD VAN DE COMMANCHEN TE GAAN ZITTEN?
ALS UW VADER U ZO TOT OLD DEATH HOORDE SPREKEN, ZOU HIJ U EEN BE-HOORLIJKE AF-STRAFFING GEVEN.

ALS U EEN VRIEND VAN MIJN VADER BENT, ZAL IK MET U DE VREDESPIJP MOETEN ROKEN.
NU SPREEKT GROTE BEER WIJZE WOORDEN.

PLECHTIG WORDEN DE PIJPEN GESTOPT EN AANGESTOKEN.

WAT EEN VERTONING!
STIL! GEEN BELEDIGINGEN ALSJEBLIEFT!

IK BETREUR HET, DAT MIJN RODE BROEDERS ONDER-LING OORLOG VOEREN. DAAROM WIL IK MET UW VADER SPREKEN. KUNNEN WIJ NU SAMEN NAAR HEM TOE GAAN?
ARRANZ-64.

GROTE BEER HEEFT ZO ZIJN EIGEN IDEEËN...
BLIJF STAAN EN VERROER JE NIET!

TIGER-JOE

Sheila Keeler, op reis in Afrika, kreeg van de kapitein van haar schip de raad zich in verbinding te stellen met Tiger Joe.

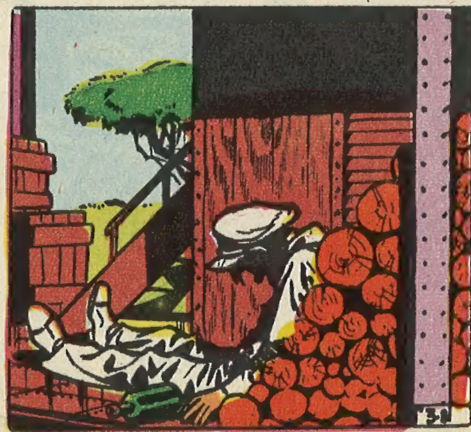

redder in de nood

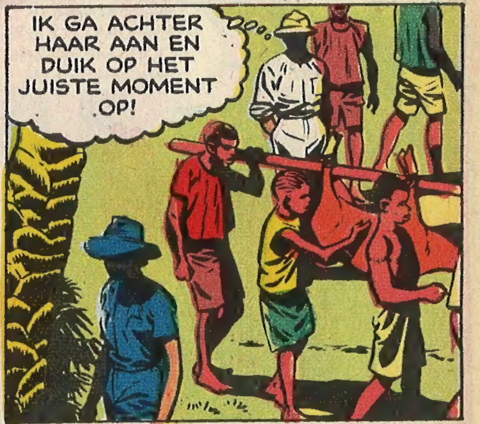

De vrolijke vijf

Op het terrein vlak bij de school was men bezig met de opnamen voor een film. Nadat de vriendinnen midden in een scène het werk onderbroken hadden, ging de regisseur met de directrice praten...

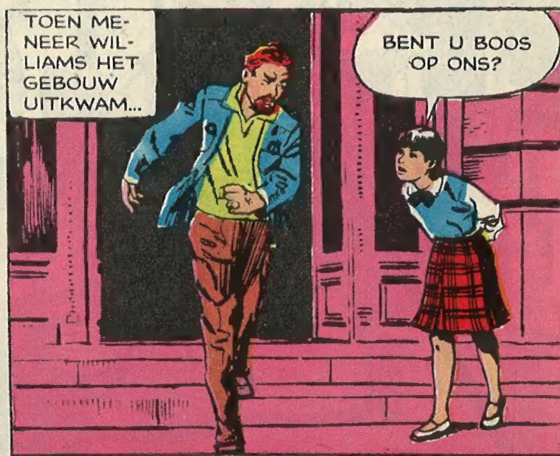

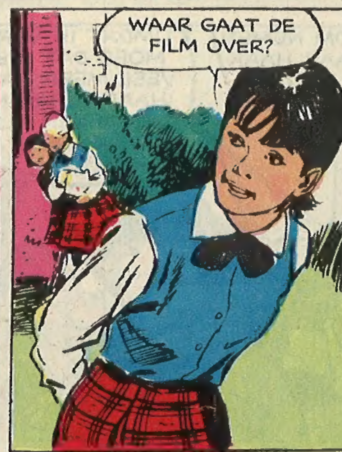

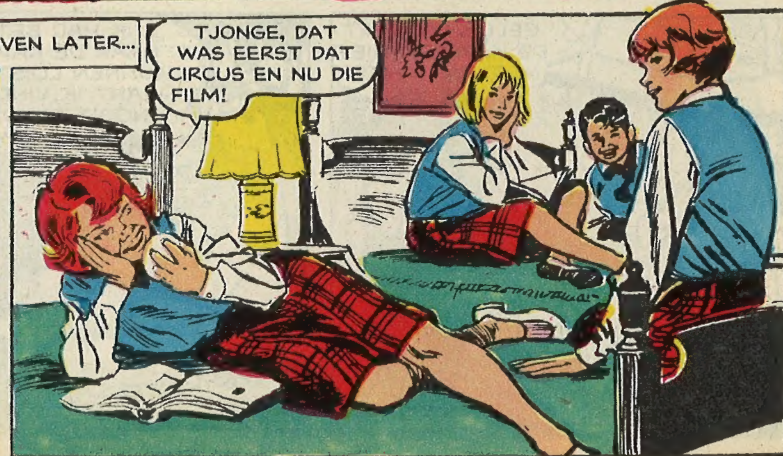

van de Edelweiss-school

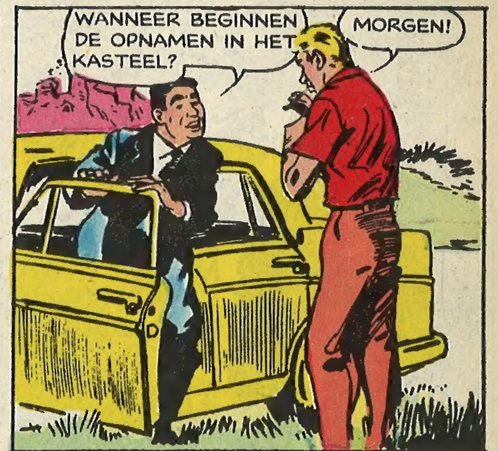

INSPECTEUR DE VRIES

De telefoon naast het bed rinkelde doordringend. Inspecteur de Vries zuchtte, rekte zich eens uit, mompelde enkele onverstaanbare woorden en draaide zich op zijn andere zij. Nogmaals ging de telefoon over en nu gaf de inspecteur meer tekenen van leven. Na veel zuchten en mompelen knipperde hij nu met de ogen om ze bij het derde belsignaal zelfs geheel open te sperren. Meteen daarop richtte hij zich half overeind en griste met een razendsnelle beweging, die een jarenlange training en een grote routine verried, de hoorn van de haak.

„Met De Vries," zei hij met een stem die dik klonk van de slaap.

„Goeiemorgen, inspecteur. Of is het nog goeienacht?" toeterde hem de zware, opgeruimde stem van agent de Graaf in het oor.

„Ik hoop voor jouw kansen op promotie op het eerste," bromde de inspecteur, terwijl hij nu geheel rechtop ging zitten en het hoofd heen en weer bewoog om te proberen de slaap wat te verdrijven.

„O. Nou, neem me in ieder geval niet kwalijk dat ik u stoor, inspecteur. Als ik u stoor tenminste... Maar eh..."

„Och, wel nee, kerel, je stoort me helemaal niet," viel de inspecteur hem schamper in de rede. „Ik lag toch maar te slapen."

„O, maar dat komt dan prachtig uit, inspecteur," zei De Graaf onverstoorbaar. „Nou ja, niet dat u sliep natuurlijk, maar dat ik niet stoor."

„Ja, hou nou maar op met je smoesjes. Als je me nou alleen midden in de nacht wakker belt om me dergelijke kletspraatjes te verkopen, kun je straks beter uit m'n buurt blijven."

„Nou, goed, inspecteur, als u denkt dat de zaak nog wel even kan blijven wachten..."

Nu had De Graaf een gevoelig plekje geraakt.

„Welke zaak?" brulde de inspecteur in de hoorn, terwijl hij de dekens van zich af slingerde.

„Och, er is hier net een melding van een inbraak binnengekomen."

„Tjongejonge, daar kijk ik van op, zeg. Een melding van een inbraak bij de politie binnengekomen," spotte de inspecteur. „Nee, dat is inderdaad wel zo belangrijk, dat je daarvoor je inspecteur uit bed kunt bellen. Stel je voor. Een echte diefstal."

„Nou, 't is niet zo maar een diefstalletje, inspecteur," zei De Graaf beledigd. „Er is ingebroken bij jonkheer van Andel."

Het gezicht van de inspecteur verstrakte onmiddellijk.

„De president-directeur van De Blauwe Wimpel, die grote scheepvaartmaatschappij?" vroeg hij.

„Jawel, inspecteur."

De Graaf moest inwendig lachen dat de inspecteur nu opeens zo serieus toehapte.

„En wat is er gestolen?"

„Een schilderij, inspecteur."

„Een schilderij," zei inspecteur de Vries en liet zich in zijn kussens terugzakken.

„Ho, wacht even, inspecteur. Een schilderij met, volgens de secretaris van de jonkheer, een waarde van om en nabij de honderdduizend gulden."

„Wil je dat laatste nog even herhalen?" vroeg de inspecteur scherp.

„Met een waarde van om en nabij de hon-derd-dui-zend gulden," voldeed De Graaf aan het verzoek. „Die secretaris had het over een echte Dumou... Dumou..."

„Dumoulin," vulde de inspecteur aan, terwijl hij weer rechtop ging zitten.

„Juist, die naam noemde hij."

De inspecteur floot tussen de tanden.

„Tjonge, De Graaf, dat is geen kleinigheid."

„Inderdaad, inspecteur. Ik dacht dat ik u daar wel even voor uit bed kon bellen."

„Ja, natuurlijk, jongen. Had dat dan ook meteen gezegd."

„Ja, kijk eens, inspecteur..."

„Ja, stil maar," zei De Vries, terwijl hij zijn benen buiten boord slingerde en met zijn voeten over de koude vloer naar zijn pantoffels begon te zoeken. „Wat heb je tegen die jonkheer of tegen die secretaris gezegd?"

„Dat we zo gauw mogelijk zouden komen, inspecteur."

„Goed zo. Waarschuw dan meteen de anderen."

„Is al gebeurd, inspecteur. Die heb ik eerst gebeld, want ik wist dat die er veel langer over doen om wakker te worden dan u."

„Dank je voor het compliment, De Graaf."

„O, geen dank, inspecteur, als u te zijner tijd maar eens..."

„Een goed woordje voor me doet bij de commissaris. Ja, ja, ik begrijp het al," zei de inspecteur. „Maar dat is chantage, De Graaf."

„En in diensttijd gepleegd," zei deze met een grafstem. „Daar staat, geloof ik, een zware straf op, niet, inspecteur?" En zonder een antwoord af te wachten ging hij verder: „We komen u straks wel even met de wagen ophalen, dan kunt u met ons meerijden.

Heb ik het dan weer goedgemaakt?"

,,O, maar dat is heel vriendelijk van je, De Graaf," zei de inspecteur ironisch. ,,Bij voorbaat heel hartelijk bedankt."

,,O, maar daar hoeft u mij niet voor te bedanken, inspecteur. Het is toch maar een wagen van de baas."

Inspecteur de Vries schoot in de lach en legde de hoorn neer.

Zijn voeten hadden ondertussen zijn pantoffels gevonden en snel stond hij op.

Hij verdween in de douchecel, vanwaaruit gedurende enkele ogenblikken een geproest en gesnuif als van zeven nijlpaarden tegelijk weerklonk, en kwam even later op een holletje weer te voorschijn. Hij kleedde zich met bekwame spoed aan en was juist met zijn toilet gereed, toen er buiten voor de deur een auto toeterde. ,,Ze gunnen je niet eens tijd dat je even een hapje eten naar binnen werkt," mompelde hij en verliet haastig het huis.

Buiten hield De Graaf gedienstig het portier van de wagen voor hem open.

,,Dat hebt u heel vlug gedaan, inspecteur," prees hij.

,,Vlieg op, kerel," betoonde de inspecteur zijn dankbaarheid voor het compliment. ,,Als je maar weet dat ik uit principe nooit meer dan één goed woordje tegelijk doe."

,,O, maar aan één goed woordje heb ik wel genoeg," zei De Graaf, terwijl hij netjes na de inspecteur instapte, waarna de auto zich meteen in beweging zette.

,,Goeiemorgen, mannen," zei de inspecteur tegen de andere inzittenden.

,,Mogge, inspecteur," klonk het terug.

,,Uitgeslapen allemaal?"

,,Gaat wel, inspecteur."

,,Prachtig, dan gaan we maar eens gauw kijken, wat voor karwei we te fiksen krijgen. Zeg, waar woont die jonkheer precies, De Graaf?"

Villa De Meerkol, inspecteur. Plaszichtlaan 12."

,,Rustig buurtje. Vertrouwd oord voor inbrekers," mompelde de inspecteur. ,,Wie heeft de inbraak eigenlijk ontdekt?"

,,Zover ik weet de jonkheer zelf, inspecteur, maar dat zult u straks allemaal wel precies te horen krijgen."

Tien minuten later reed de auto de oprijlaan van villa De Meerkol op en stopte voor de voordeur. De inspecteur stapte als eerste uit en belde aan. Nog voordat alle mannen de wagen verlaten hadden, werd de deur al geopend door een man, die er als een huisknecht uit zag en dat later ook bleek te zijn.

,,Aha, politie," zei hij. ,,Er wordt met smart op u gewacht. Zal ik u maar even voorgaan?"

,,Graag, dank u," zei de inspecteur en stapte, gevolgd door zijn mannen, naar binnen. De huisknecht sloot de deur, leidde hen een vestibule door, een trap op naar een kamer die zich recht tegenover de trap bevond en waarvan de deur open stond. De huisknecht klopte aan, stapte naar binnen en zei: ,,Hier is de politie, heren." Daarna deed hij een pas opzij om de inspecteur en zijn mannen door te laten. Toen inspecteur de Vries het vertrek betrad, veerde er een oudere heer met zilverwit haar en gekleed in een donkergrijze kamerjas uit een fauteuil op en kwam met uitgestoken hand op hem toe.

,,Ah, goedemorgen, inspecteur," zei hij. ,,Mijn naam is Van Andel en dit is mijn secretaris Verhoeven." Hij wees op een jongeman, eveneens in kamerjas gehuld, die nu ook was opgestaan.

,,De Vries," zei de inspecteur, de hem toegestoken handen drukkend.

,,Prettig met u kennis te maken, inspecteur," zei de jonkheer. ,,U wilt waarschijnlijk meteen aan de slag gaan?"

Inspecteur de Vries knikte.

,,We kunnen hier geloof ik meteen de handen al uit de mouwen steken," merkte hij op, terwijl hij rondkeek en de chaos, die er in het vertrek heerste, in zich opnam.

,,Inderdaad," zei de jonkheer. ,,Dit hier is de bibliotheek. Hieruit is het schilderij ontvreemd. Kijk, daar heeft het gehangen." Hij wees naar een lichte vlek op de wand tegenover hen. Aan de vlek was te zien dat het een vrij groot schilderij was.

,,En de dieven moeten langs die weg binnengedrongen zijn," vervolgde de jonkheer, terwijl hij naar twee glazen deuren wees, die toegang gaven tot een balkon.

De inspecteur knikte.

,,Het lijkt er veel op dat ze naar iets aan het zoeken zijn geweest," zei hij, terwijl hij zijn blikken liet glijden over omvergeworpen stoelen, op de grond geworpen boeken, opengetrokken laden en een kapotgesmeten vaas.

,,Ze hebben inderdaad aardig huisgehouden," beaamde de jonkheer.

,,En is het schilderij het enige, dat vermist wordt?" vroeg de inspecteur.

,,Jawel, inspecteur."

,,Vreemd," mompelde deze voor zich uit. ,,Als dat open en bloot aan de wand hing, kunnen ze daar onmogelijk naar op zoek geweest zijn. Weet u zeker dat u niet iets bijzonder kostbaars in huis hebt of had, waarnaar de heren aan het speuren geweest zijn?"

,,Nee, inspecteur. Als u tenminste van mening bent dat het schilderij niet kostbaar genoeg is."

Inspecteur de Vries voelde dat hij een kleur kreeg om die scherpe opmerking.

,,Dat bedoel ik niet," stamelde hij. ,,Enfin, we zullen eerst die deuren maar eens nader gaan bekijken."

,,U gaat uw gang maar, inspecteur, en u zegt het natuurlijk wel, als wij u voor de voeten lopen."

,,O nee, ik vind het wel prettig, als u in de buurt blijft," verzekerde De Vries en met De Graaf op de hielen stapte hij op de deuren toe, waarvan van één deur een ruit was ingedrukt.

,,Grof werk, inspecteur," merkte De Graaf naast hem op. ,,Maar wel knap," voegde hij eraan toe.

De inspecteur bromde instemmend en keek naar de glasscherven aan zijn voeten.

,,Ze hebben groene zeep en pakpapier gebruikt," zei De Graaf weer, terwijl hij een stuk glas opraapte en op de vettige substantie wees, die eraan kleefde.

De inspecteur knikte. Hij duwde de deuren open en betrad het balkon. Hij keek over de rand naar beneden, waar zijn oog meteen op een ladder viel, die in een bloemperk stond en juist tot aan de balustrade reikte.

,,Kent u die ladder misschien?" vroeg hij over zijn schouder.

De jonkheer kwam naast hem staan en zei: ,,Ja, die is van mij. Hij wordt vaak door Bergsma, de huisknecht, gebruikt en ligt meestal naast de schuur."

,,Dan hebben de heren het wel heel gemakkelijk gehad," merkte de inspecteur op. ,,Nou, De Graaf, ga je gang maar. Zet je mannetjes maar aan het werk."

,,Jawel, inspecteur," zei deze en ging zijn instructies geven.

,,Ondertussen wil ik u en uw secretaris wel een paar vragen stellen," zei de inspecteur tot de jonkheer.

,,Dat kan. Laten we er dan even bij gaan zitten," stelde deze voor, terwijl hij een paar fauteuils, die nog overeind stonden, bijeen schoof.

,,Wie heeft de diefstal ontdekt?" vroeg de inspecteur, toen ze zaten.

,,Ik," zei de jonkheer. ,,Ja, ik ben over het algemeen nooit zo vroeg op, maar juist vanmorgen werd ik wakker met een lichte maagkramp. Ik kon de slaap niet meer vatten en besloot naar

EN HET GESTOLEN SCHILDERIJ

de bibliotheek te gaan om wat te lezen. Nou, ik stapte hier binnen en zag uiteraard meteen, wat hier aan de hand was geweest. Ik heb m'n secretaris uit bed gehaald en samen hebben we een kort onderzoek ingesteld. Toen bleek dat de vogels met de buit gevlogen waren, heb ik Verhoeven opdracht gegeven u op te bellen."

De inspecteur legde de verklaring in enkele korte notities vast en vroeg: ,,Hebt u vannacht misschien iets gehoord van de werkzaamheden van de heren? Ze moeten bij hun bedrijf toch wel enig lawaai gemaakt hebben, zou ik zeggen."

,,Niets, inspecteur," verklaarde de jonkheer. ,,Ik ben nogal een vaste slaper en bovendien liggen alle slaapkamers aan de andere kant van het huis."

,,Hebt ú dan misschien iets gehoord?" richtte de inspecteur zich nu tot de secretaris.

,,Ook niets, inspecteur," schudde deze het hoofd. ,,Ik slaap van nature ook nogal vast. Het is trouwens vrijwel onmogelijk een geluid uit de bibliotheek op te vangen, omdat, zoals u ziet, de deur en de wanden zoveel mogelijk geluiddempend zijn gemaakt."

Intussen stond De Graaf al vol ongeduld te wachten om rapport uit te brengen.

,,Een ogenblikje, De Graaf," zei de inspecteur en zich tot de jonkheer wendend: ,,Zou ik nu uw huisknecht enkele vragen kunnen stellen?"

,,Natuurlijk. Verhoe. . ."

,,O, maar dat is al gebeurd, inspecteur," viel De Graaf de jonkheer in de rede. ,,Ik heb zijn verklaring al op schrift staan."

,,Prachtig. Dan wil ik nog wel één ding weten. Wat stelt dat gestolen schilderij voor? En. . . eh. . . hebt u nog meer personeel hier in huis behalve uw secretaris en uw huisknecht?"

,,Het is een stilleven, inspecteur. Een fles met een schaal op tafel. Ik heb er een foto van. Ik zal hem straks voor u laten opzoeken."

,,Heel graag."

,,En wat m'n personeel betreft: ik heb nog een keukenmeid en een werkster, maar die wonen hier niet. Die zijn dus vannacht niet aanwezig geweest."

,,Mooi. Dan nog één vraag. Het schilderij is met lijst en al verdwenen?"

,,Jawel, inspecteur."

,,Prachtig. Dat is dan alles, wat ik voorlopig weten wilde. Zou u mij nu een ogenblik met mijn assistent alleen willen laten?"

,,Natuurlijk," zei de jonkheer en verliet, gevolgd door zijn secretaris, de bibliotheek. Bij de deur wendde hij zich echter nog even om.

,,Zal ik u straks misschien even iets te drinken laten brengen?" vroeg hij.

,,Nou, een kop koffie zal er zeker wel in gaan," nam de inspecteur het aanbod aan.

,,Goed, ik zal het Bergsma dadelijk laten brengen."

,,Heel graag. Dank u wel," zei de inspecteur.

,,Zo, De Graaf, spuit nu maar eens op. Vertel me maar eens wat je ontdekt hebt," zei hij daarna, terwijl hij zich in een fauteuil liet zakken en zijn assistent een andere zetel wees.

,,Nou, inspecteur," begon De Graaf, ,,volgens mij zijn ze op z'n minst met z'n tweeën geweest. Ik heb tenminste beneden in het bloemperk twee verschillende soorten voetafdrukken gevonden. Het vreemde is alleen, dat we er van ieder maar enkele hebben kunnen ontdekken. Nou, ze zijn via die ladder op het balkon geklommen en hebben, zoals u zelf gezien hebt, met pakpapier en groene zeep de ruit van die deur daar ingedrukt. Toen zijn ze kennelijk naar iets aan het zoeken geslagen, maar netjes met de handschoentjes aan, want er is nergens ook maar één vingerafdrukje te vinden. Tenslotte hebben ze zich maar met dat schilderij tevreden gesteld en hebben daarmee de benen genomen. Ja, hoe dat in z'n werk is gegaan, heb ik nog niet kunnen ontdekken. Er zijn geen sporen die erop duiden, dat ze weer via die ladder vertrokken zijn. Die voetafdrukken in het bloemperk leiden náár de ladder en er niet van af. De enige mogelijkheid zou dus zijn, dat ze gewoon door de deur of door een raam vertrokken zijn, maar volgens de huisknecht zat vanmorgen alles potdicht. Over het dak zijn ze ook niet ontkomen, want daar ben ik zelf speciaal even een kijkje gaan nemen."

,,Tja, het is een vreemde boel, De Graaf," zuchtte de inspecteur.

,,Zegt u dat wel, inspecteur. Ik heb er nog geen touw aan vast kunnen knopen. Tenminste, dat is te zeggen: als u het mij vraagt, heeft iemand uit dit huis zelf het karweitje opgeknapt."

,,Ja, De Graaf, daar heb ik ook al aan gedacht. Er zijn heel wat aanwijzingen in die richting. Maar wie moet het dan gedaan hebben? De jonkheer zelf, de secretaris of de huisknecht?"

,,Nou, wat die huisknecht betreft, inspecteur, ik heb hem eens flink aan de tand gevoeld. Veel ben ik er niet wijzer van geworden, maar toch vertrouw ik die kerel niet. Bovendien geloof ik dat we hem ergens van kennen."

,,Je bedoelt dat hij al eens eerder met ons te maken heeft gehad?"

,,Ja, inspecteur. Ik heb het hem op de man af gevraagd en natuurlijk ontkende hij, maar ik weet bijna zeker dat hij in ons kaartsysteem voorkomt."

,,Nou, dat kunnen we straks gauw genoeg even controleren," zei de inspecteur en toen brachten ze enige ogenblikken in gepeins door.

,,Het is en blijft een vreemde zaak," zuchtte de inspecteur nogmaals. ,,Laten we alles nog eens tegen elkaar afwegen. Die ravage hier in de bibliotheek en die ruit, die van buiten naar binnen is ingedrukt, duiden op bezoek van buiten af. Maar dat is dan ook het enige."

,,En die voetsporen dan, inspecteur?"

,,Die kan men gemaakt hebben door langs de ladder af te dalen, een paar stappen achteruit te lopen en daarna weer naar boven te klimmen."

De Graaf knikte instemmend.

,,Maar waarom zou iemand dat gedaan hebben?" vroeg hij.

,,Dat is nogal duidelijk," vond de inspecteur. ,,Dat is gedaan om de indruk te wekken, dat er van buiten af is ingebroken. Nog een aanwijzing is dat het schilderij met lijst en al verdwenen is. Meestal wordt alleen het doek gestolen. Dat is veel gemakkelijker te vervoeren en te verbergen. Maar als je het hier gewoon in huis wilt verstoppen, kun je er de lijst wel om laten zitten."

,,Maar ik ben dat schilderij werkelijk nergens tegengekomen," wierp De Graaf tegen. ,,En hoe komen we dan aan twee verschillende voetsporen?"

,,Die kunnen door één man met twee verschillende schoenen aan gemaakt zijn," meende de inspecteur. ,,Nee, ik blijf erbij dat we de dader hier in huis moeten zoeken."

Toen werd er op de deur geklopt.

,,Binnen," riep de inspecteur.

De deur werd geopend en niet Bergsma, de huisknecht, kwam binnen met koffie, maar de jonkheer zonder koffie. Hij maakte een zenuwachtige indruk en wrong zich voortdurend de handen.

,,Eh. . . kan ik u even spreken, inspecteur?" vroeg hij.

,,Natuurlijk," zei deze. ,,Gaat u zitten."

,,Ja, kijk. . . eh. . . ziet u," zei de jonkheer, terwijl hij zich in een fauteuil liet zakken, ,,ik vrees, dat het. . . eh. . . nogal vreemd klinkt, maar. . . eh. . . ik wil mijn aangifte intrekken."

,,Wat?" veerde de inspecteur op. ,,Is het schilderij terecht?"

,,Ja. . . eh. . . dat is te zeggen. . . nee. . . of tenminste nog niet."

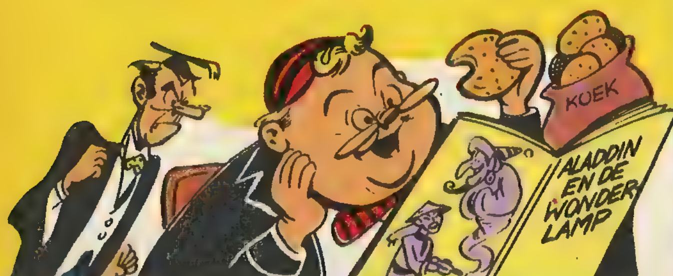

,,U spreekt in raadsels.''
,,Nou ja, ik bedoel. . . eh. . . het is nog niet terecht, maar het komt wel.''
De jonkheer knipperde zenuwachtig met de ogen en keek telkens van de inspecteur naar De Graaf en dan naar de grond.
Op dat ogenblik werd er opnieuw geklopt. De inspecteur gaf De Graaf een wenk om te gaan kijken wie er was. Deze opende de deur en de stem van de secretaris vroeg: ,,Kan ik de inspecteur even spreken?''
,,Straks,'' zei De Graaf. ,,Wilt u even op de gang wachten? Hij is nu met de jonkheer in gesprek.''
,,Ja maar. . .'' wierp de secretaris tegen.
,,De inspecteur is in gesprek,'' zei De Graaf weer. Zonder verder commentaar sloot hij de deur en posteerde er zich in zijn volle lengte voor.
,,Zo, eerst u,'' richtte de inspecteur zich tot de jonkheer. ,,Ik meen te begrijpen, wat er gebeurd is. U hebt zo juist een boodschap ontvangen, dat u uw schilderij tegen een aanzienlijk losgeld weer in uw bezit kunt krijgen.''
De mond van de jonkheer viel van verbazing open. Ook De Graaf keek de inspecteur verbaasd aan. Daar gaat onze theorie van een van binnen uit gepleegde inbraak, scheen hij te willen zeggen.
,,Hoe. . . hoe weet u dat?'' stamelde de jonkheer.
,,Och, kom,'' lachte de inspecteur schamper. ,,Ik heb meer met dat bijltje gehakt. Zegt u maar eerlijk: heb ik het bij het rechte eind?''
,,Inderdaad,'' gaf de jonkheer zich gewonnen. ,,Ik werd net door iemand opgebeld die me zei, dat ik het schilderij tegen betaling van vijftigduizend gulden terug kon krijgen. U begrijpt, dat is maar de helft van de werkelijke waarde en bovendien kan ik dat geld van de verzekering terugkrijgen.''
,,Ja, ja, ik begrijp het,'' knikte de inspecteur. ,,Voorwaar een verleidelijk aanbod. En hoe moest de betaling geschieden?''
,,Tja,'' aarzelde de jonkheer. ,,Ik heb beloofd u er verder buiten te houden.''
,,Och kom, jonkheer. Ik had u wijzer gedacht. Als u ons in vertrouwen neemt, hebt u kans dat we u niet alleen het schilderij terugbezorgen, maar dat we bovendien de verzekering een aardige verliespost besparen.''
,,Ja, maar waar ben ik anders voor verzekerd,'' wierp de jonkheer tegen.
,,Kom, kiest u nu de wijste partij en legt u alle kaarten op tafel,'' trachtte de inspecteur de man tegenover zich te overreden. ,,Als u ons alles vertelt, hebben we bovendien kans de dader of daders te grijpen en een eventuele herhaling te voorkomen.''
Dat argument gaf de doorslag. De jonkheer overwon zijn aanvankelijke aarzeling en zei: ,,Nu, goed. Mijn secretaris moet zich vanmiddag om twee uur met de wagen naar het Merenbos begeven. Hij moet de hoofdweg volgen in de richting van Vredenburgh en bij het derde kilometerpaaltje zonder stoppen of opzij te kijken een envelop-pe met het geld in het struikgewas werpen. Als de zaak, wat het geld betreft, in orde is, krijg ik morgen het schilderij thuisbezorgd.''
De inspecteur knikte triomfantelijk.
,,Ik ben blij dat u het ons verteld hebt,'' zei hij. ,,Nu krijgen we de zaak vast rond. U laat uw secretaris vanmiddag gewoon de instructies opvolgen en wij zorgen voor de rest. Ik zou alleen uw secretaris er niet van in kennis stellen, dat wij van de zaak op de hoogte zijn. Als hij daar onkundig van blijft, lopen we niet het risico dat hij zich nodeloos zenuwachtig maakt en hebben we kans dat hij zo echt mogelijk meespeelt.''
,,Goed, ik zal hem niets vertellen,'' beloofde de jonkheer.
,,Prachtig. Dan wil ik nog één ding weten. Heeft uw huisknecht ook weleens 's middags vrij?''
,,Ja zeker. Vanmiddag is juist zijn vrije middag. Om één uur is hij vrij.''
De inspecteur wierp De Graaf een veelbetekenende blik toe.
,,Wel, dat is alles, wat ik weten wilde,'' zei hij. ,,Wij gaan onze maatregelen treffen en ik maak me sterk, dat u vanmiddag het schilderij terug hebt.''
,,Ik hoop het,'' zuchtte de jonkheer.
,,Ik weet het zeker,'' zei de inspecteur. Hij gaf De Graaf een teken de mannen bijeen te trommelen, nam afscheid van de jonkheer en verliet de bibliotheek. Tot zijn verbazing trof hij de secretaris niet op de gang aan, hoewel de man hem toch zo nodig iets moest vertellen. Hij haalde de schouders op, veronderstelde dat het dan wel niet zo belangrijk zou zijn en ging naar buiten. Even later stapte hij in de auto, waarin zijn mannen al zaten te wachten.
Op het bureau gekomen boog hij zich dadelijk met De Graaf over de plattegrond van de stad, waarop ze de route, die de secretaris die middag moest nemen, uitstippelden.
,,Bent u nu nog steeds van mening dat een van de mannen uit het huis er zelf achter zit?'' vroeg De Graaf. ,,Nu het een geval van chantage blijkt te zijn?''
,,Ik weet het niet,'' zei de inspecteur. ,,We moeten in elk geval met de mogelijkheid rekening houden.'' Toen gaf hij zijn instructies door aan de radiowagens, die tegen enen posities moesten innemen, vanwaar ze ieder een bepaald gedeelte van de route in het oog konden houden. Zelf begaf hij zich met De Graaf per auto naar de hoofdweg die door het Merenbos voerde, waar hij een zijweggetje even voorbij het derde kilometerpaaltje inreed en er de auto goed verscholen parkeerde. Toen begon een tijd van wachten. Om tien voor half twee schakelde hij de radio in en om één minuut over half twee kwam de eerste melding door.
,,Hier radiowagen één,'' klonk het krakend uit de luidspreker. ,,De huisknecht heeft zo juist het huis verlaten. Hij loopt vrij snel. Richting Merkendaalseweg.''
,,Wat ik u brom, inspecteur,'' zei De Graaf. ,,Merkendaalseweg. Dat is richting Merenbos. En hij heeft al eens eerder chantage gepleegd. Dat hebt u zelf op zijn kaart kunnen zien. Naar mijn idee is hij de dader.''
Inspecteur de Vries haalde de schouders op.
,,We zullen zien,'' zei hij. Toen kwam de tweede melding binnen.
,,Hier post Merkendaalseweg. De huisknecht is hier zo juist gepasseerd. Hij is de Soetendamse Straatweg ingeslagen. Hij schijnt nogal haast te hebben.''
De Graaf zat op zijn stoel te wippen.
,,Hij komt hierheen, inspecteur,'' riep hij opgewonden. ,,Let op mijn woorden.''
Het leek er inderdaad veel op dat Bergsma, de huisknecht, op weg was naar het Merenbos, want ook de derde melding wees in die richting. Toen, plotseling, zonder aanwijsbare reden sloeg hij een zijstraat in die juist van het bos voerde. De Graafs gezicht versomberde. ,,Verdraaid, wat is dat

Vervolg op bladzij 18

Billie Turf

het dikste studentje ter wereld

BILLIE, JE BENT EEN LUMMEL! KUN JE DAN NOOIT EENS EVEN AAN IETS ANDERS DENKEN DAN AAN ETEN?
HELP! IK PROBEER HET WEL, MAAR HET LUKT ME NIET!
AARDRIJKSKUNDE GROENTE KOMT UIT GROENLAND IJS KOMT UIT IJSLAND JAM KOMT UIT JAMAÏCA

ALS JE BETER JE BEST DEED, ZOU JE HET EVEN VER KUNNEN BRENGEN ALS WILLEM WILSKRACHT! HIJ ZIT IN HET PARLEMENT!

BILLIE HAD TWEE GOEDE VOORNEMENS GEMAAKT: MINDER WERKEN EN MEER ETEN!

ENKELE SECONDEN LATER BELANDDE BILLIE IN DE VERGADERING.
HELP! WAT EEN NARE DROOM IS DIT!

AH, EEN SPION! DEZE CHINESE LAMP ZIT VOL MET MICROFILMS! VOORUIT, AGENT, ARRESTEER DEZE KNAAP!
H...HIJ KOMT UIT EEN WINKEL IN DE CHINEZENWIJK!

ALS HIJ DIE WINKEL NIET KAN AANWIJZEN, GAAT HIJ VOOR NEGENTIG JAAR DE CEL IN!
DE ARME JONGEN IS SLECHT IN AARDRIJKSKUNDE! HIJ KAN NOOIT EEN PLEK TERUGVINDEN, TENZIJ DIE IETS MET ETEN TE MAKEN HEEFT!
SPECIALITEIT
WIJN EN KAAS

GEVANGENIS
HEE, KOM TERUG!
IK WEET HET WEER! DE VISSTRAAT IN EN DAN DE EERSTE STRAAT LINKS!
VISSTRAAT

DOOR DE SPEKSTRAAT NAAR DE LIMONADESTRAAT, DAN DOOR DE PRUIMENLAAN NAAR DE PUDDINGSTEEG...
CUSTARD PLEIN

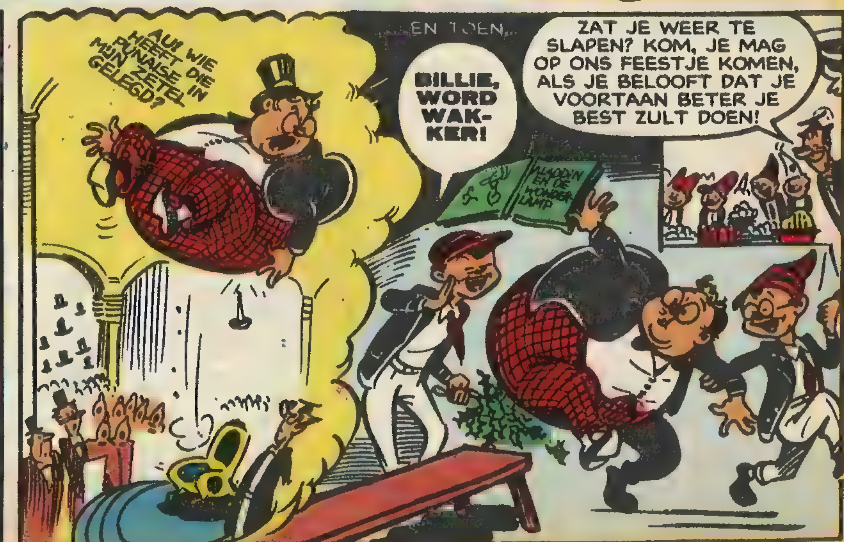

...EN DAAR IS DE WINKEL! KOM MEE, HEREN, WE ZIJN ER!
BILLIE, DAT HEB JE KEURIG GEDAAN!
CHEE SAN WIJ

CHEE SAN WIJ
JULLIE BLIJVEN HIER! WIJ GAAN ACHTEROM EN NEMEN DE SPIONNEN GEVANGEN!
OOOO!
MOEDER!
HEDEN VERGADERING VAN SPIONNEN
CHINESE CURIOSITEITEN

CHEE SAN WIJ
HA, HA, WIJ ONTSNAPPEN DOOR DIT LUIK!
W...WEES MAAR NIET BANG, MENEER! IK BEN BIJ U!
HEE, DAT IS DIE DIKKE KNUL, DIE ER MET ONZE LAMP VANDOOR IS GEGAAN! GRIJP HEM!

JULLIE ONTKOMEN NIET! IK HOU JULLIE IN BEDWANG TOT DE POLITIE KOMT!
AU MIJN NEUS!

ZO ROLDE BILLIE DE SPIONAGEBENDE OP EN WERD BEROEMD. OVERAL WAAR HIJ KWAM WERD HIJ GEHULDIGD.
DAMES EN HEREN, THANS ZAL DE HEER BILLIE TURF OFFICIEEL ZIJN ZETEL IN DIT PARLEMENT IN GEBRUIK NEMEN!
MAG IK MINISTER VAN VOEDSELVOORZIENING WORDEN?
HOERA!

...EN TOEN...
AU! WIE HEEFT DIE PUNAISE IN MIJN ZETEL GELEGD?
BILLIE, WORD WAKKER!
ZAT JE WEER TE SLAPEN? KOM, JE MAG OP ONS FEESTJE KOMEN, ALS JE BELOOFT DAT JE VOORTAAN BETER JE BEST ZULT DOEN!
ALADDIN EN DE WONDERLAMP

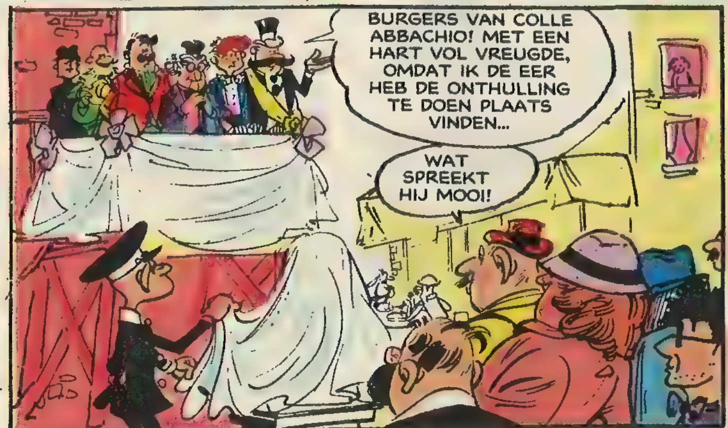
Kareltje Sprint

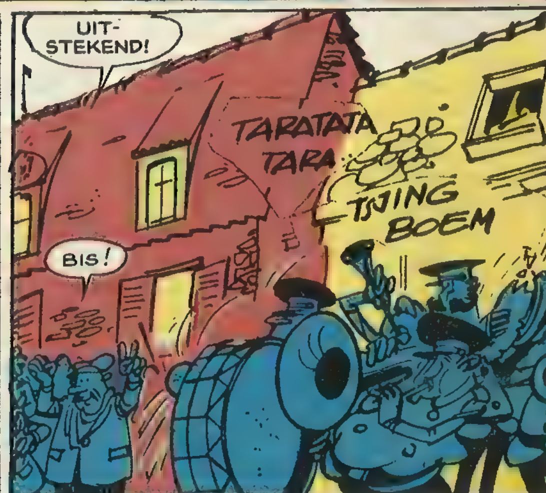

NU U, BEROEMDE DICHTER!
GAARNE, BESTE BURGEMEESTER!

BRAVO
HEEL GOED!
BIS!

HIERBIJ BETUIG IK U NOGMAALS MIJN ZEER GROTE TEVREDENHEID!
HET HONORARIUM WORDT U TOEGESTUURD!
©real presse

UITSTEKEND!
TARATATA TARA
TJING
BOEM
BIS!

WAT STAAT ONS NU TE DOEN? MOET DAT BEELD DAAR BLIJVEN STAAN?

ONMOGELIJK! STRAKS ONTDEKKEN ZE DE VERGISSING EN DAN DENKEN ZE DAT WIJ DE DIEVEN ZIJN!

JA, MAAR...
VANNACHT HALEN WE HET BORSTBEELD WEG EN BRENGEN HET, WAAR HET HOORT!

Vervolg van bladzij 13

nou?" zei hij teleurgesteld. ,,Die kerel houdt zich helemaal niet aan mijn spelregels."

,,Och, je kunt nog niet weten," vond de inspecteur. ,,Hij zit hier niet zo gek ver vandaan en het is bovendien nog niet zo laat. Hij kan hier nog gemakkelijk op tijd zijn."

Toen kwam radiowagen één weer door. Het was tien over half twee.

,,De secretaris komt naar buiten. Hij gaat naar de garage. Rijdt wagen eruit. Rode Citroën D.S. Stopt voor de voordeur. Stapt uit. Kijkt om zich heen. Gaat naar binnen. Nee, komt weer naar buiten. 't Lijkt wel of hij iets draagt. Gaat naar de wagen. Weer naar binnen. Verdraaid, wat voert die kerel uit? Ik kan het niet zien. De auto staat ervoor. Aha, daar komt hij weer. Hij stapt nu eindelijk in. Rijdt weg. Ik heb het veertien voor twee."

De inspecteur wierp een blik op zijn horloge. Het wees dezelfde tijd aan. Nu kwamen de meldingen snel achter elkaar binnen, waaruit bleek dat de secretaris zich keurig aan zijn tijdschema hield. Hij zou precies om twee uur bij het afgesproken kilometerpaaltje zijn.

,,Daar hebben we hem weer, inspecteur," riep hij uit. ,,Hij heeft kennelijk de spelregels nog eens overgelezen."

Inspecteur de Vries glimlachte om het enthousiasme van zijn assistent. Toen volgden de meldingen elkaar nog sneller op. Huisknecht bereikt Merenbos. Rode Citroën nadert het bos.

Twee minuten voor twee. Huisknecht nadert kilometerpaal twee, Citroën heeft Merenbos bereikt.

Eén minuut voor twee. Huisknecht slaat bij kilometerpaal twee een zijweg in.

,,Verdraaid, wat gaat die kerel nu doen?" riep De Graaf vertwijfeld uit.

,,Rode Citroën nadert kilometerpaal drie." Inspecteur de Vries startte de motor en reed langzaam in de richting van de hoofdweg.

Toen kwam de laatste post door.

,,Citroën nog tweehonderd meter van paal verwijderd. Nog honderd meter. Nog vijftig. Hij passeert hem nu. Inspecteur, hij heeft niets naar buiten geworpen. Hij rijdt dóór. Vergroot zijn snelheid."

De stem snerpte de luidspreker uit.

,,Wel, alle mensen, nou heeft hij het toch gedaan," riep De Graaf uit. ,,Had u dat gedacht?" De inspecteur zei niets, maar gaf meteen vol gas. De wagen schoot grommend vooruit en bereikte in luttele ogenblikken de hoofdweg. Juist wilde de inspecteur scherp naar links draaien, toen hem de rode Citroën voorbijstoof. Ogenblikkelijk kwam hij op zijn besluit terug, zwenkte naar rechts en zette de achtervolging in. De Citroën had ondertussen een aardige voorsprong gekregen, maar door bekwaam rijden van de inspecteur werd de afstand tussen de beide wagens al gauw zienderogen kleiner. Zonder

De Graaf. ,,Maar ik had toch nooit gedacht, dat hij het gedaan had," zei hij hardop.

De inspecteur zei eerst niets; toen beet hij De Graaf toe: ,,Zit niet te kletsen. Pak je revolver en probeer zijn banden te raken."

,,Jawel, inspecteur," zei De Graaf en volgde het bevel op. Hij maakte zijn wapen schietklaar, stak het door een raampje naar buiten en legde aan. Tweemaal schoot hij mis. De derde maal was raak. De wagen voor hen begon opeens vervaarlijk te slingeren, schoot naar links, minderde snel vaart, zwierde naar rechts en kwam tenslotte met een daverende klap tegen een boom tot stilstand. Met gierende remmen zette de inspecteur zijn wagen erachter neer. Nauwelijks hadden ze echter de portieren geopend, of de secretaris kwam uit de wrakstukken voor hen naar buiten gekropen en zette het op een lopen.

,,Dat is een mooi karweitje voor mij, inspecteur," zei De Graaf en zette de achtervolging in. Hij trok een scherpe sprint aan en had de secretaris al gauw ingehaald. Met een ferme snoeksprong dook hij hem naar de benen, waardoor de secretaris niet sierlijk, maar wel doeltreffend tegen de grond sloeg. Toen de inspecteur het tweetal bereikte, trof hij de secretaris versuft, maar al keurig geboeid aan met een trotse De Graaf ernaast. ,,Die binnen bennen, bennen binnen, inspecteur," zei De Graaf.

,,Inderdaad," zei deze, maar hij bedoelde de enveloppe met de vijftigduizend gulden die hij uit de binnenzak van de secretaris gehaald had. Twee uur later was niet alleen de secretaris veilig opgeborgen, maar was ook het

De secretaris kwam uit de wrakstukken voor hen naar buiten gekropen en zette het op een lopen.

Het was negen voor twee, toen post vijf meldde, dat de rode Citroën passeerde. Meteen daarop kwam er een melding van radiowagen zeven door.

,,Hier post Merenbosseweg. Huisknecht komt juist uit Kwartelstraat. Steekt Merenbosseweg over. Loopt nu in vrij snel tempo richting hoofdweg."

De Graaf slaakte een kreet van verrassing.

vaart te minderen scheerde de Citroën door een bocht. De banden gierden. De wagen helde vervaarlijk naar één kant, maar bleef op de weg. ,,Idioot," mompelde de inspecteur, terwijl hij afremde om de bocht met minder risico te nemen, waardoor hij echter weer wat achterstand opliep.

,,Tjonge, wat slim om zichzelf de losprijs te laten wegbrengen," mompelde

schilderij weer onbeschadigd teruggevonden. . . in de kamer van de secretaris. Toen Bergsma, de huisknecht, van zijn wekelijkse wandeling door het Merenbos terugkeerde, hing het weer netjes op zijn gewone plaats in de bibliotheek. De jonkheer moest alleen nodig een nieuwe secretaris zoeken. En een nieuwe auto. Maar die werd vergoed door de verzekering.

BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

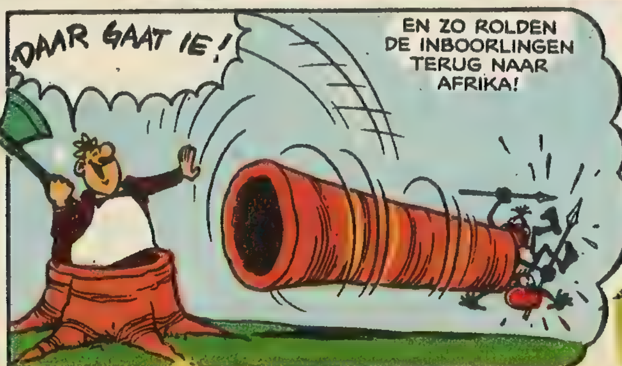

POLLIE en OLIVIER

2 Avontuur in Spanje

DOOR DAVID SCOTT DANIELL

TEKENINGEN VAN HERMAN GIESEN

KORTE INHOUD: *De Spaanse stad Albencia met een garnizoen van een bataljon Engelsen wordt belegerd door drie bataljons Franse infanterie van het leger van Napoleon. In de stad bevinden zich ook Olivier Crow, leerling-tamboer, sergeant Trott met zijn dochtertje Pollie en soldaat Pilchard, die oom Pharao wordt genoemd. De toestand is zo ernstig dat de soldaten en inwoners op rantsoen worden gesteld.*

Ja, maar ik zou niet weten, hoe we een bericht naar de kolonel zouden moeten sturen, Olivier," zei de sergeant. ,,De kolonel bevindt zich vijftig kilometer hier vandaan in Amoya, en er komt niemand naar ons toe, voordat het tijd is om ons af te lossen. Dat duurt drie weken en dan zal hij alleen nog maar een compagnie sturen. Dus tot zolang zullen we genoodzaakt zijn om onze broekriem wat strakker aan te trekken en de aanvallen van de Fransen af te slaan. En we moeten vooral niet voor held willen spelen door ons hoofd boven de borstwering uit te steken zonder dat het nodig is, zoals een zekere jongeman, die niet ver van mij vandaan staat, soms pleegt te doen!"

Olivier kreeg een kleur als vuur.

,,Wat bedoelt u, papa?" vroeg Pollie.

,,Vraag dat maar aan je neef Olivier, Pollie!" zei sergeant Trott.

Op dat ogenblik kwam een Span-

jaard de binnenplaats op lopen en maakte een buiging voor sergeant Trott. Het was don Ramon, de eigenaar van het huis waar ze waren ingekwartierd. Hij was rijk, erg dik en zeer elegant gekleed. Hij had een opzichtig overhemd aan en een zijden jas.

Hij ging zitten en pakte zijn snuifdoos. Hij nam een snuifje en bood toen sergeant Trott de doos aan.

„Dank u, dank u vriendelijk, don Ramon," zei de sergeant.

„Men zegt, sergeanto," zei don Ramon, „dat er een vergadering is geweest op het hoofdkwartier. Is het waar dat uw kapitein heeft besloten om zich over te geven, ja?"

„Zich over te geven!" zei sergeant Trott verbaasd. „Hoe komt u daarbij?"

„Wij ons overgeven?" herhaalde soldaat Pilchard.

„Maar waarom eigenlijk niet?" zei de Spanjaard. „De Fransen hebben onnoemelijk veel meer manschappen in de strijd dan u met uw ene compagnie. Als u zich nu overgeeft, dan kunt u fier de stad uitmarcheren, met vliegend vaandel en slaande trom."

„O nee, don Ramon," zei de sergeant. „Daar is geen denken aan. Daar hoeven we niet verder over te praten, we zullen ons in geen geval overgeven."

„Dat klinkt nu allemaal wel erg mooi," zei don Ramon, „zeer heldhaftig en zo, maar bedenkt u toch eens wat ons hier dan allemaal te wachten staat! De kanonnen zullen de muren van de stad omverschieten, de Fransen zullen over de brokstukken heen klimmen en dan — dan zullen ze de stad plunderen en ons allemaal vermoorden! Neemt u toch mijn goede raad aan en geeft u zich over voor het te laat is."

Soldaat Pilchard kwam overeind.

„We kunnen niet naar uw goede raad luisteren, senor Ramon," zei hij. „Laat ze maar komen, die Fransozen, en ze zullen wat beleven, dat zweer ik bij de bakkebaarden van de sfinx en bij alle katers van Egypte! Ons overgeven? Nooit ofte nimmer!"

„Jullie, Engelsen, zijn zo zeker van jezelf," zei don Ramon en hij schudde bedroefd het hoofd.

„En dat is maar goed ook," zei sergeant Trott, „want anders zou Napoleon Spanje ook nog inpikken, net als hij dat met de rest van Europa al gedaan heeft! Maar de kapitein heeft wel een ander besluit genomen, don Ramon. Iedere burger van Albencia moet alle levensmiddelen die hij in huis heeft, naar het raadhuis brengen. Ik verzoek u daarom beleefd ons eens te laten zien, wat u allemaal aan voorraden in uw provisiekamers heeft."

„Maar waarom in vredesnaam?" vroeg de Spanjaard verbaasd.

„We willen er zeker van zijn dat alle voorraden eerlijk verdeeld worden, don Ramon."

„O, o, mijn heerlijke gerookte hammen, mijn olijven en mijn prachtige kaasjes! Die wilt u me toch niet afnemen?"

„Het spijt me voor u, maar het moet nu eenmaal gebeuren. En het liefst zo vlug mogelijk. Soldaat Pilchard, wil jij even met don Ramon meegaan? Je moet een lijst maken van alle voorraden die in huis opgeslagen zijn."

„Jawel, sergeant. Ik zal direct meegaan!" zei soldaat Pilchard. „Vooruit, op naar de heerlijke gerookte hammen en naar de prachtige kaas!" voegde hij eraan toe, met een knipoog naar Olivier.

„Ik ga wel mee, dan kan ik u helpen, oom Pharao," zei Olivier.

„En ik ga ook mee," zei Pollie.

„En ik blijf hier een beetje uitrusten," zei sergeant Trott.

„En ik," zei Pepita, „ik ga zachtjes op de gitaar spelen om de sergeanto te kalmeren."

Met tegenzin liep don Ramon voorop en bracht hij soldaat Pilchard, Pollie en Olivier de stenen trap af, die naar de kelder leidde. Ze maakten een lijst van de hammen, de kazen, de olijven, de zijden spek en van al het kostelijke voedsel dat de rijke Spanjaard had opgeslagen.

„Neemt u me niet kwalijk, senor Ramon," zei Pollie nieuwsgierig. „Wat zit er achter die oude deur daar in de muur?"

„Helemaal niets. Dit is de buitenmuur,'' legde Don Ramon uit. „De deur werd vroeger gebruikt om er koopwaar door naar binnen te brengen uit de wagens die beneden stonden."

„Hoe hoog is het boven de grond?" vroeg Pollie weer.

„Ik denk ongeveer een paar meter vanaf de grond. De deur is al jarenlang niet meer gebruikt. Hij is aan de buitenkant helemaal begroeid met mos en onkruid. De Fransen weten niet dat daar nog een ingang is."

Don Ramon liep naar de andere kant van de kelder. Pollie gaf Olivier een wenk.

„Olivier," zei ze zachtjes, „begrijp je, wat die deur daar voor ons betekent?"

Olivier schudde zijn hoofd.

„Als het 's avonds donker is, kunnen we de deur opendoen en ons naar beneden laten glijden. We kruipen dan door de Franse linies, we gaan naar Amoya en we vertellen de kolonel hoe slecht het er hier met ons voor staat!"

„Ja," zei Olivier nadenkend, „dat zou misschien wel een mogelijkheid zijn. Dan zou de kolonel hulptroepen kunnen sturen. Pollie, ik geloof dat het een fantastisch idee is! We zullen oom vragen of we permissie mogen vragen aan kapitein Fairclough."

„Het lijkt me beter, als we niets vragen," zei Pollie. „Je weet hoe de mensen soms zijn. Je hebt kans dat ze het niet goedvinden of dat ze er iemand anders naar toe sturen."

Op dat ogenblik kwam een Spanjaard de binnenplaats op lopen en maakte een buiging voor sergeant Trott.

„We moeten in ieder geval toestemming vragen," hield Olivier aan. „Ik mag zo maar niet de stad uit gaan zonder verlof. Dat wordt beschouwd als desertie in het gezicht van de vijand! Maar ze zullen het vast wel goedvinden, Pollie, het moet! Het is de enige kans voor ons om de stad en de compagnie te redden."

HOOFDSTUK II

Door de Franse linies

Hoe langer Pollie en Olivier over het idee praatten om door de deur in de buitenmuur van don Ramons kelder te ontsnappen, des te meer raakten ze ervan overtuigd dat ze het in ieder geval moesten proberen.

„Als je het dan per se aan papa moet vertellen," zei Pollie, „zeg dan niet dat ik ook meega door de Franse linies. Hij zal me nooit laten gaan, en wat niet weet, wat niet deert."

„Ben je er helemaal zeker van dat het verstandig is, als jij meegaat?" vroeg Olivier.

„Wat bedoel je in vredesnaam?"

Olivier voelde zich niet erg op zijn gemak.

„Nou, het wordt een gevaarlijke tocht, dat snap je toch zeker wel? En per slot van rekening ben jij een meisje."

„Zeg eens even, Olivier Crow," zei Pollie. „Wie heeft de deur ontdekt? Wie kwam het eerst op het idee om daardoor buiten de stad te komen? En wie van ons beiden spreekt het beste Spaans?"

„Ja, ik begrijp wel wat je zeggen wilt," zei Olivier maar vlug. „Het was maar een idee van me. Ik zal nu oom Reuben gaan opzoeken."

„Je moet het zó zeggen, dat het net klinkt, alsof er helemaal geen gevaar bij is," zei Pollie. „Overtuig je er eerst van of hij wel in de juiste stemming is en laat je niet uit het veld slaan. Ik ga ondertussen even kijken hoe het met de katten gaat."

Sergeant Trott krabde zich nadenkend op het hoofd toen Olivier met zijn voorstel voor de dag kwam. Hij liet hem rustig uitpraten en zei toen: „Ik kan niet zeggen dat het geen goed idee is, Olivier. Maar het is riskant, verschrikkelijk riskant. Wat vind jij ervan, Pharao?"

„Net wat u zegt, sergeant, riskant is het juiste woord. Maar het is een origineel idee." Soldaat Pilchard wierp een slimme blik op Olivier. „Heeft Pollie hier misschien iets mee te maken, Olivier?" informeerde hij.

Olivier aarzelde. Hij was echt van plan geweest Pollie erbuiten te laten.

„Om u de waarheid te zeggen, oom Pharao," zei hij, „het was Pollies idee. Zij zag die oude deur in de kelder van don Ramon."

Sergeant Trott grinnikte. „Dat is echt iets voor mijn Pollie! Weet je, het zou me helemaal niet verbazen als ze zich al in haar dwaze hoofd had gezet met jou mee te gaan!"

„O, ik geloof niet dat ze dat zou willen," zei Olivier, die zich wel een beetje in het nauw gedreven voelde.

„Zoveel te beter," zei de sergeant. „Ik zou er niet over denken om een meisje mee te laten gaan op zo'n gevaarlijke tocht. Dat zou de kapitein nooit goedvinden en ik evenmin. Maar als jij gaat, Olivier, dan moet je toch wel een metgezel hebben. Wie zou je mee willen nemen?"

Olivier dacht vlug na.

„Tamboer Pudden, oom. Ik geloof dat je aan hem in geval van nood veel zou hebben."

„Tamboer Pudden? Ik dacht dat dat nou niet bepaald een van de snuggersten was. Maar als jij hem graag als metgezel wil hebben, voor mijn part dan. We zullen het idee aan de kapitein voorleggen, maar ik wil je wel bekennen dat het me heel wat liever was, als Pharao en ik door de Franse linies zouden gaan."

„Mijn idee, sergeant," zei soldaat Pilchard. „Maar de kapitein zou ons in geen geval laten gaan en alles welbeschouwd hebben we eigenlijk ook geen van beiden het juiste postuur om tussen de vijandelijke linies door te kruipen!"

„Hoe dan ook, Pharao, ik kan niet zeggen dat ik de gedachte erg prettig vind, dat twee leerling-tamboers dat waagstuk gaan ondernemen. Tussen twee haakjes, waar is Pollie eigenlijk?"

„Die is bezig haar katten te verzorgen, oom."

„Katten? Wat voor katten?" vroeg de sergeant.

„O, ze heeft er een heleboel. Ze heeft ze verborgen ergens op de binnenplaats, waar nooit iemand komt. Ze is bang dat ze anders opgegeten zullen worden, nu er zo'n gebrek aan voedsel is."

„Ze heeft altijd al zo'n medelijdend hartje gehad, die Pollie van ons," zei soldaat Pilchard.

Een uurtje later liet sergeant Trott de beide tamboers Olivier Crow en Ginger Pudden bij de kapitein aandienen. De jongens hadden hun beste uniform aangetrokken en ze deden hun best om er zo netjes uit te zien als maar mogelijk was, om een goede indruk te maken op hun compagniescommandant en op vaandrig Boscowen.

„Nou, wat hebben die twee knapen uitgevoerd, sergeant?" Kapitein Fairclough keek streng naar de jongens.

„Ze hebben niets kwaads gedaan, kapitein," zei de sergeant. „Ze zijn hiernaar toe gekomen om zich te melden voor een speciale opdracht."

Kapitein Fairclough keek al wat vriendelijker en leunde achterover in zijn stoel.

„Wat voor een opdracht, tamboer Crow?" vroeg hij.

Olivier stond zó kaarsrecht in de houding, dat het net leek, alsof hij een stok had ingeslikt.

„Kapitein," zei hij „in de kelder van het huis waar wij zijn ingekwartierd is een deur, die van buiten af niet te zien is, doordat er mos en onkruid overheen gegroeid is. Wij dachten dat we die deur zouden kunnen benutten om de stad uit te komen. Tamboer Pudden en ik wilden u verlof vragen om na zonsondergang ons te laten zakken door die deur, om dan te proberen door de Franse linies te komen, kapitein."

„Om een brief van u naar de kolonel te brengen, kapitein," zei nu Ginger Pudden, die al even kaarsrecht in de houding stond als Olivier.

„Om hem op de hoogte te brengen van de toestand hier, kapitein," voegde Olivier eraan toe.

„Opdat hij versterkingen kan sturen, kapitein," hernam Pudden weer.

Kapitein Fairclough keek de beide jongens een ogenblik nadenkend aan.

„Dat is lang geen slecht idee, tamboer Pudden," zei hij. „Ik kan je ermee feliciteren."

„Tamboer Crow heeft het bedacht, kapitein," zei Pudden eerlijk.

„Het was eigenlijk een idee van juffrouw Trott, kapitein," zei Olivier.

„Die dochter van jou, sergeant?" vroeg de kapitein. „Dat is net wat voor haar! Ik heb altijd al gezegd dat Pollie Trott meer hersens in haar hoofd heeft dan al mijn officieren bij elkaar. Het is inderdaad een uitstekend idee, maar dat karwei kan niet opgeknapt worden door een paar jongens zoals jullie! Dat is véél te gevaarlijk!"

Vaandrig Boscowen deed een stap naar voren.

„Kapitein, mag ik het doen?"

Kapitein Fairclough schudde zijn hoofd.

„Nee, Boscowen, ik heb toch al geen officieren genoeg; ik kan je niet missen."

Er viel een korte stilte.

„We zullen het best klaarspelen, kapitein," zei Olivier.

„Of anders zullen we sneuvelen op het veld van eer," zei Pudden, die nogal romantisch aangelegd was.

„O, ik twijfel er niet aan dat jullie handige jongens zijn, en ik vind het erg flink dat jullie je vrijwillig hebben opgegeven voor zo'n gevaarlijk karwei," zei de kapitein. Toen wendde hij zich tot sergeant Trott. „Wat vind jij ervan, sergeant? Crow is jouw neef."

WORDT VERVOLGD

„Olivier," zei ze zachtjes, „begrijp je, wat die deur daar voor ons betekent?"

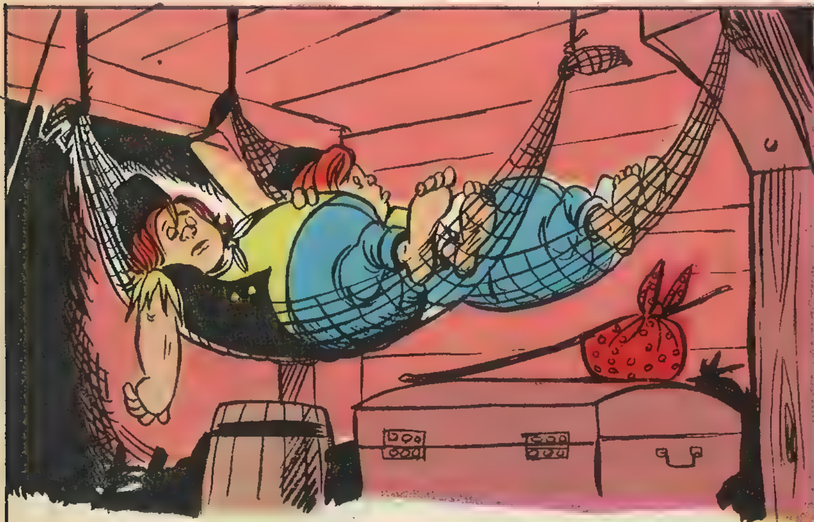

Freek en Frank

HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM HAD ZEE GEKOZEN EN FREEK EN FRANK VOEREN MEE ALS MATROOS...

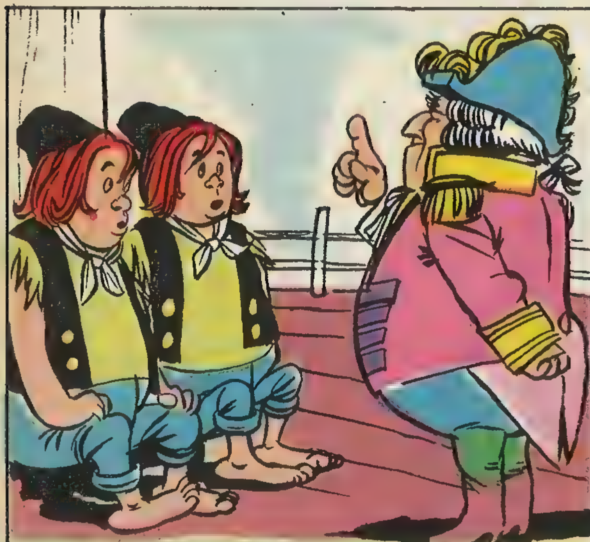
GROEN VAN ELLENDE HINGEN ZE OVER DE RELING. ADMIRAAL BOEM, DIE JUIST VOORBIJKWAM, GRINNIKTE: „DAT IS DE TOL DIE IEDERE LANDROT AAN DE ZEE MOET BETALEN!"

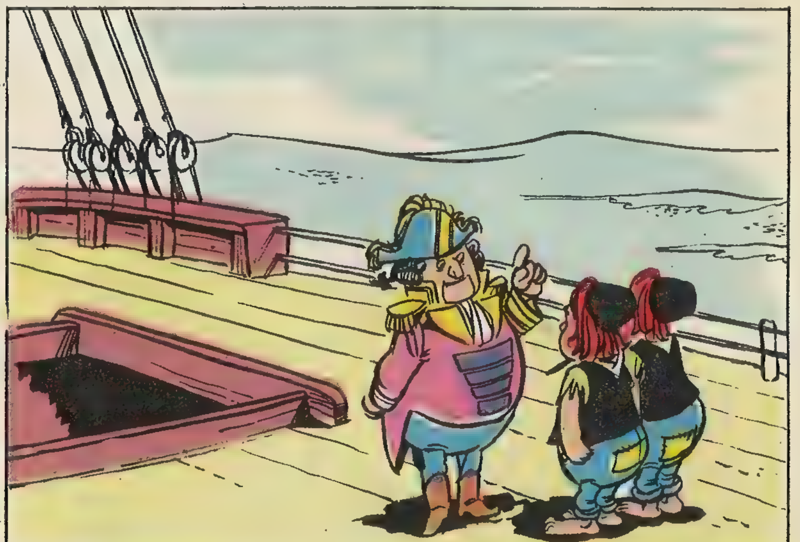
ZIEK EN NAAR KROPEN FREEK EN FRANK TENSLOTTE IN HUN HANGMAT.

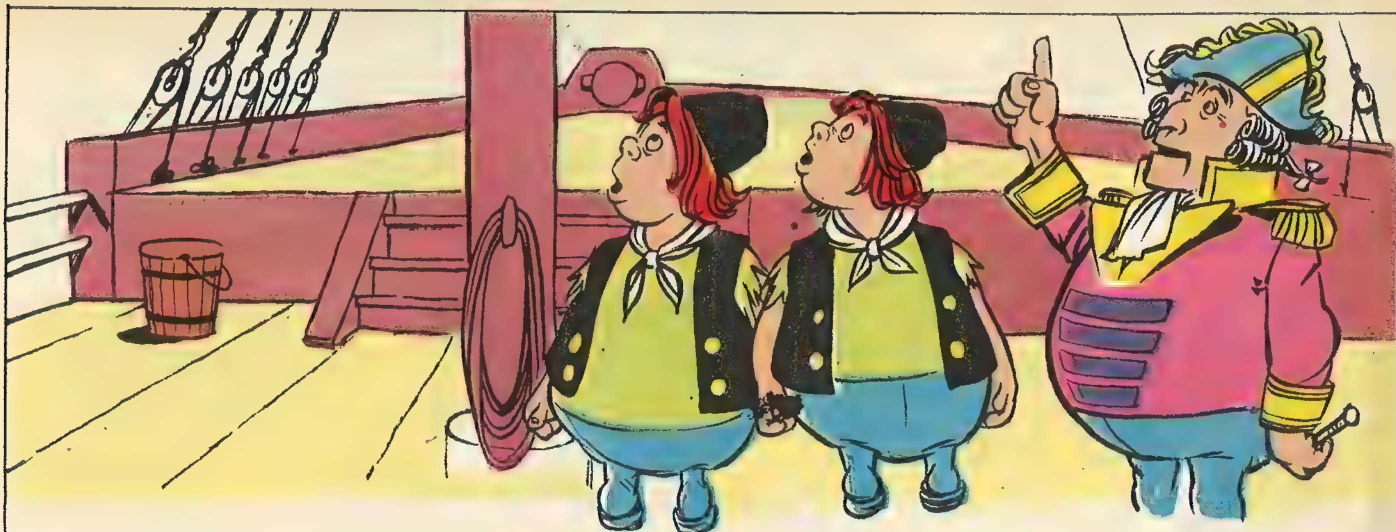
NADAT DE ADMIRAAL DE VOLGENDE OCHTEND TWEE KOPPEN DAMPENDE THEE EN EEN PAAR KRAKELINGEN HAD GEBRACHT, VOELDEN ZE ZICH GELUKKIG WEER EEN HEEL STUK OPGEKNAPT.

VOORZICHTIG WAAGDEN ZE ZICH WEER AAN DEK, WAAR BOEM HEN OPWACHTTE.

„WE ZEILEN NAAR DE GOUDKUST. DAT IS EEN LAND, WAAR DE ZON ALTIJD LOODRECHT BOVEN STAAT. ALS WE DUS MAAR STEEDS IN DE RICHTING VAN DE ZON VAREN, KOMEN WE ER VANZELF."

STEEDS WEER WERDEN FREEK EN FRANK ONDERWEZEN IN WAT EEN ECHTE MATROOS OP EEN SCHIP HOORT TE DOEN. VEEL PLEZIER HADDEN ZE ER NIET IN, MAAR VAN BOORD KONDEN ZE NIET MEER.

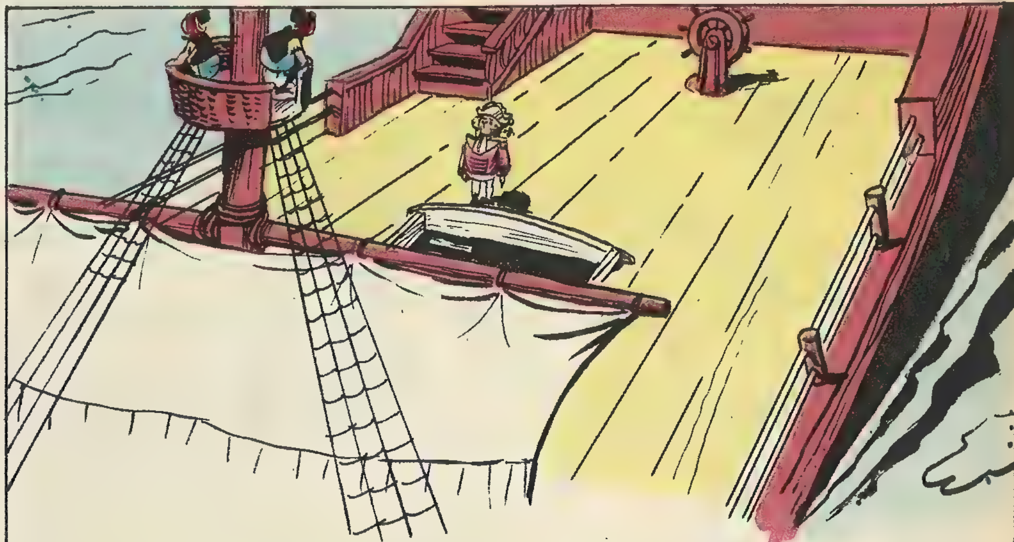
"VANDAAG GAAN WE EENS IN DE MAST KLIMMEN. EEN KOUD KUNSTJE NU DE ZEE ZO KALM IS. EEN, TWEE, HUP!" COMMANDEERDE BOEM.

HET VIEL OP DE WIEBELENDE TOUW-LADDER LANG NIET MEE. OP HANDEN EN VOETEN KROOP FREEK NAAR BOVEN.

HALVERWEGE KEEK HIJ NAAR BENEDEN. KOUDE RILLINGEN LIEPEN LANGS ZIJN RUG.

NA EEN EEUWIGHEID BEREIKTEN ZE HET KRAAIENEST. ANGSTIG HIELDEN ZE DE HANDEN AAN DE RAND GEKLEMD EN GLUURDEN IN DE PEILLOZE DIEPTE ONDER HEN.

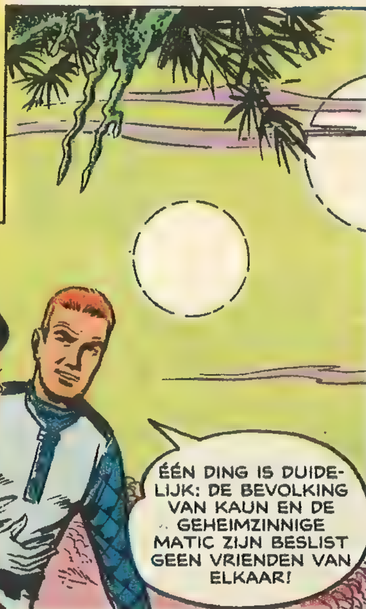
Cliff Rendall

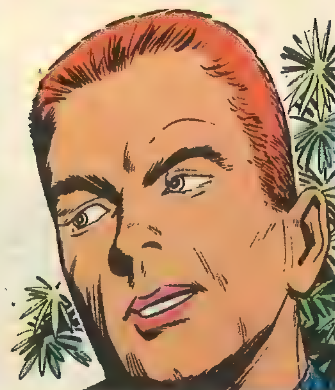
HET GEHEIM VAN DE VIJF VIERKANTEN

SCIENCE FICTION

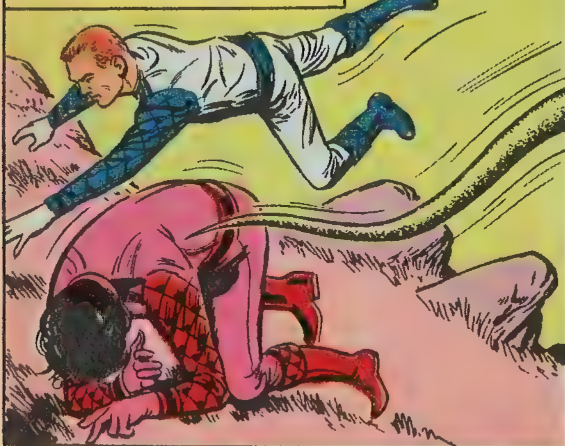
RENDALL EN ZIJN METGEZELLIN SHENA ZIJN OP GEHEIMZINNIGE WIJZE DOOR DE RUIMTE VERPLAATST NAAR EEN PLANEET IN HET ZONNESTELSEL ALPHA-CENTAURI. IN DE HOOP DE RAADSELACHTIGE GEBEURTENISSEN, DIE ZICH DE LAATSTE TIJD RONDOM HEN HEBBEN AFGESPEELD, OP TE HELDEREN, LOPEN ZE DOOR EEN LANDSCHAP VOL ONBEKENDE PLANTESOORTEN IN DE RICHTING VAN EEN REUSACHTIG VREEMD OBJECT, DAT IN DE VERTE ZICHTBAAR IS...

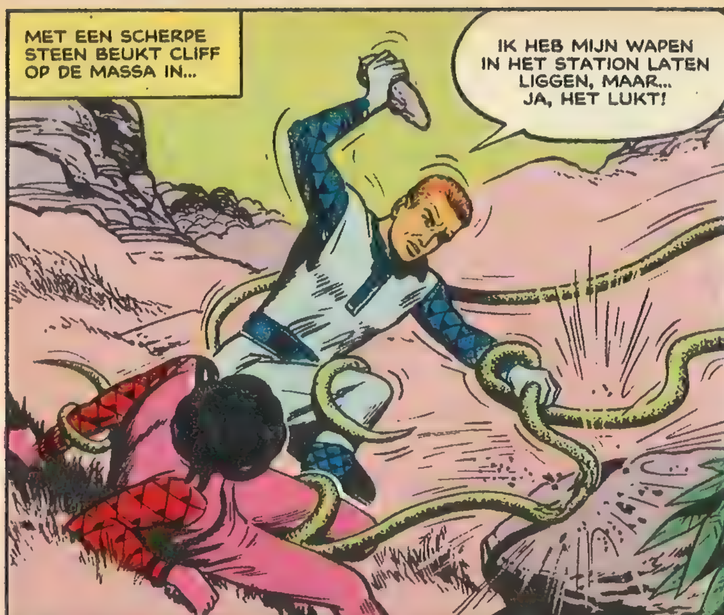

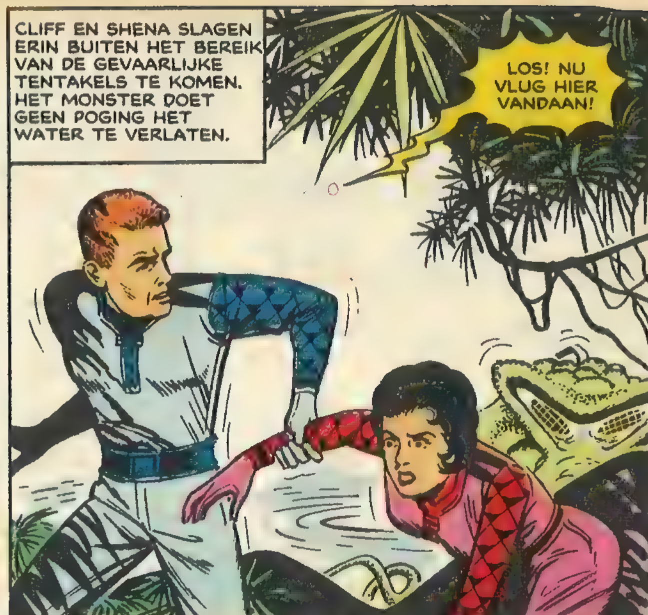

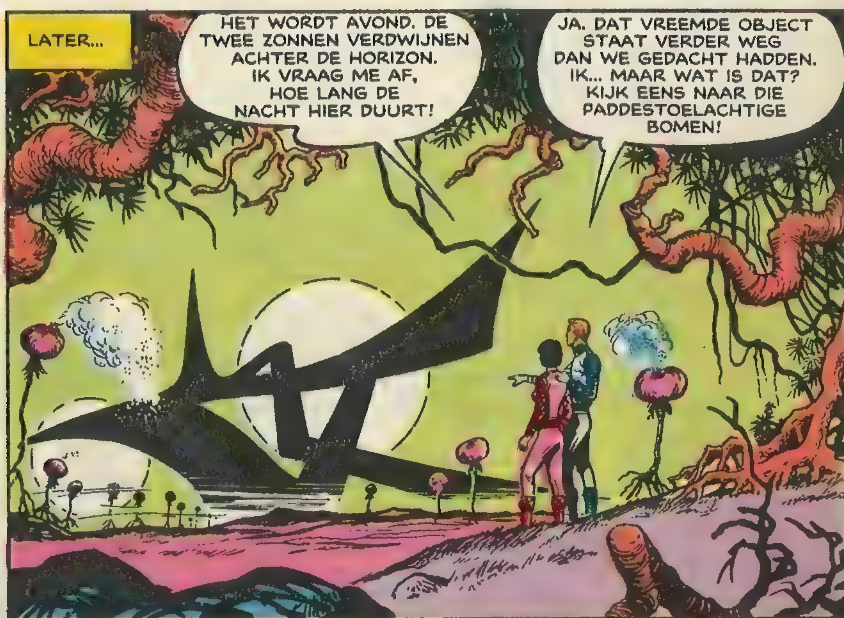

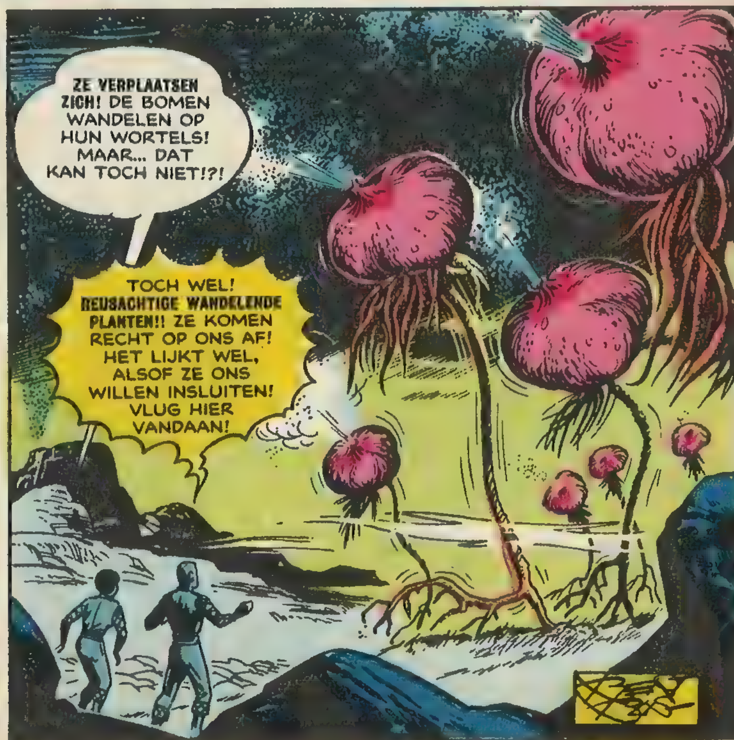

MET EEN SCHERPE STEEN BEUKT CLIFF OP DE MASSA IN...
IK HEB MIJN WAPEN IN HET STATION LATEN LIGGEN, MAAR... JA, HET LUKT!

CLIFF EN SHENA SLAGEN ERIN BUITEN HET BEREIK VAN DE GEVAARLIJKE TENTAKELS TE KOMEN. HET MONSTER DOET GEEN POGING HET WATER TE VERLATEN.
LOS! NU VLUG HIER VANDAAN!

GERED! VOORLOPIG WAAG IK ME NIET MEER IN DE BUURT VAN WATER, AFSCHUWELIJK!
HET MONSTER DEED ME DENKEN AAN EEN REUSACHTIGE VLEESETENDE PLANT. JE HEBT JE KRANIG GEHOUDEN, SHENA! KOM MEE, WE GAAN VERDER!

LATER...
HET WORDT AVOND. DE TWEE ZONNEN VERDWIJNEN ACHTER DE HORIZON. IK VRAAG ME AF, HOE LANG DE NACHT HIER DUURT!
JA. DAT VREEMDE OBJECT STAAT VERDER WEG DAN WE GEDACHT HADDEN. IK... MAAR WAT IS DAT? KIJK EENS NAAR DIE PADDESTOELACHTIGE BOMEN!

ER KOMT EEN SOORT STUIFMEEL UIT DE BOLLEN. HET VERSPREIDT EEN ZACHTE GEUR...
JA, MAAR ER IS NOG IETS ANDERS! KIJK!

ZE VERPLAATSEN ZICH! DE BOMEN WANDELEN OP HUN WORTELS! MAAR... DAT KAN TOCH NIET!?!
TOCH WEL! REUSACHTIGE WANDELENDE PLANTEN!! ZE KOMEN RECHT OP ONS AF! HET LIJKT WEL, ALSOF ZE ONS WILLEN INSLUITEN! VLUG HIER VANDAAN!

DE MAN VAN STAAL

TED, KEN EN ARCHIE WILDEN HET GEHEIM VAN DE SCHOENER DE MEEUW ONTRAADSELEN. VAN HUN TEGENSTANDER REIS KREGEN ZE DE TIP NAAR HET EILAND AGUNA TE VAREN...

EN ZO ZETTE DE MEEUW KOERS NAAR AGUNA.

OVER DRIE UUR KUNNEN WE ER ZIJN. HOPELIJK VINDEN WE WAT WE ZOEKEN!

ONDER TOEZICHT VAN ARCHIE SCHROBDEN REIS EN KALDO HET DEK.

HOUD ZE MAAR FLINK AAN HET WERK. DAN HEBBEN WIJ GEEN LAST VAN HEN!

ARCHIE HANTEERDE ZO NU EN DAN DE BEZEM.

DOORWERKEN, REIS! VAN LUIEREN ZIJN WE NIET GEDIEND!

HELAAS KON ARCHIE NIET VERSTAAN WAT REIS EN KALDO FLUISTERDEN.

DIE LUI VAREN HUN EIGEN ONDERGANG TEGEMOET, NET ALS DE BEMANNING DIE VÓÓR HEN HIER AAN BOORD WAS!

NA ENIGE TIJD ZEI KEN:

DAAR LIGT AGUNA!

HET ZIET ER VREDIG UIT. MISSCHIEN IETS TÉ VREDIG!

HET VERSCHILT IN NIETS VAN DE ANDERE EILANDEN. TOCH MOET ER IETS AAN DE HAND ZIJN!

OP HET EILAND HAD MEN DE MEEUW GEZIEN.
DAAR KOMT EEN SCHOENER. HET IS DE MEEUW!
BRENG DE GASRAKETTEN IN STELLING!

EVEN LATER...
KLAAR? **VUUR!**

TED EN KEN ZAGEN DE WITTE ROOKZUIL.
W...WAT IS DAT?
HET IS EEN GELEID PROJECTIEL!

LATER VIEL DE RAKET IN HET WATER.
HOERA, HIJ HEEFT ONS NIET GERAAKT!
MEEUW
ZIE JE DIE ROOK?

SLIERTEN ROOK DREVEN OVER HET SCHIP.
IK WORD ER SLAPERIG VAN. HET IS...
IK OOK. ALLES VERVAAGT...

SPOEDIG WAREN TED EN KEN BEWUSTELOOS.

EEN MOTORBOOT NADERDE HET SCHIP.
NEEM DE SCHOENER OP SLEEPTOUW EN BRENG HEM NAAR DE ANKERPLAATS!

DE MEEUW WERD EEN VERBORGEN KREEK BINNENGESLEEPT.
NU TED BEWUSTELOOS WAS, KON ARCHIE HEM NIET TE HULP KOMEN.
REIS EN KALDO ZIJN OOK AAN BOORD!
HAAL HEN ERAF! LAAT DE ROBOT MAAR WAAR HIJ IS!
ZORG DAT DE SCHOENER NIET AFDRIJFT, ZOALS DE VORIGE KEER!

TOEN TED EN KEN LATER BIJKWAMEN, WAREN ZE NIET ALLEEN.
WAAR... WAAR ZIJN WE?
JULLIE ZIJN GEVANGENEN ZOALS WIJ! WIJ ZIJN DE OORSPRONKELIJKE BEMANNING!

Wie puzzelt er mee?

1							
2							
3							
4							
5							

PUZZEL,

ingezonden door Cootje Campagne in Heerlerheide:

1 Meisjesnaam
2 Sterke drank
3 Groot dier
4 Land in Europa
5 Bekend negerjongetje

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een heel bekende jongeman.

VISITEKAARTJE

ingezonden door Tineke Berendsen in Eindhoven:

E. BERSU
GEMERT

Welk beroep heeft deze heer?

* * *

ZIEKENLIJSTJE

Ellen Korterik (14), R.K. Sanatorium „Berg en Bosch", Maria-paviljoen II, Hal II, Bilthoven, ligt al een lange tijd op bed. Zij spaart kaarten en foto's van filmsterren. Wie stuurt haar eens wat?

Tineke Gröniger (14), R.K. Sanatorium „Berg en Bosch", Maria-paviljoen II, Hal II, Bilthoven, ligt al acht maanden in het sanatorium. Zij zou erg graag kaarten en foto's van filmsterren en speldjes toegestuurd krijgen.

Birgit Willems (12), R.K. Sanatorium „Berg en Bosch", Maria-paviljoen II, Hal II, Bilthoven, moet nog een hele poos kuren. Zij spaart speldjes en platen en foto's van zangers, zangeressen en filmsterren. Wie helpt haar eens?

J. Klooster (13), Oranjestraat 29, Stadskanaal (Gron.), spaart speldjes en postzegels. Wie stuurt eens wat aan dit Sjorsclublid, dat al een hele tijd op bed ligt?

ZOEKPLAATJE

HELP DE COWBOY DE KOE VANGEN!

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT HET VORIGE NUMMER

VERSJE IN CIJFERS

Laatst zag 'k een meisje voor mij staan,
Dat had zowaar mijn jurkje aan;
Mijn krullen had het en mijn strik.
Maar toen ik naar haar toe wou gaan,
Liep ik tegen de spiegel aan;
Het meisje, dat ik zag. . . was ik.

De gevraagde woorden waren achtereenvolgens: water, kaas, reis, vorst, wijn, donker, huizen, lapje, klim, goud.

*

LETTERSOM
VLOER + ZEIL = VLOERZEIL

*

REBUS
GEEN ROOK ZONDER VUUR

*

WOORDPAARTJES

De woorden, die je moet invullen, zijn: ROND, BROOD, DORST, WEE BLAUW.

*

K. SEEM
TER APEL

Nog een visitekaartje van Tineke Berendsen

Welk beroep heeft deze heer?

DE GOUDEN STAD

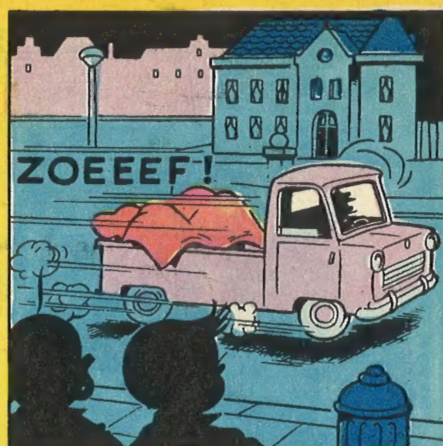

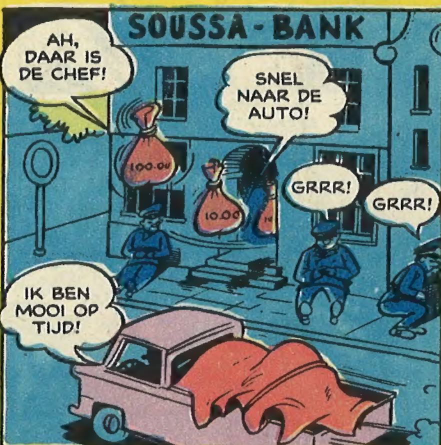

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.